

UTÓSZÓ

Belefáradtam a megtestesülésbe,
fabulába és történelembe,
távolról üdvözlöm a profi hírverőket.
Ami megszakítja álmaim műszakát,
az csak a színek, a szavak martaléka.

Keress egy más formát. Így szól az ítélet,
amit most láatsz, egyre elvontabb lesz,
perspektivikus enciklopédia, vagy más,
felfoghatatlan elvonatkoztatás.
Vajon most fordított látószögben állsz?

Beköltöztél sokadik arcomba,
kerítést emelt organizmusom
a ragaszkodó dallamok köré.
Rögeszmém lett, kórkép – a látszat.

Kihantollak néha mint élményt, emléket,
önérzetemet fényesre sikálom,
nem indul útnak az, ami lefékez
a kérlelhetetlen végállomáson.

PÁRHUZAMOS TÜZEK

(SZERETHETLEK MINDEN VÉSZKORSZAKBAN)

Hirtelen száz év gördül át rajtam,
de az is lehet, hogy alig több mint ötven,
piros autóbusz gumiabroncsai
vésnek bőrömrre hullámvonalat.

Itt sínylődöm malom és pokol között,
a strand fövénye ugyanaz,
mellettem egy pattanásos arc,
kétrészes fürdőruha, kitüremkedések,
elfojtott tüzezen élet-halál harc,
izzadságszagú túlélési ösztön.

Olcsó kocsmákban sör, szőrös nők, főzelék,
néma az utca, talán behívót vár,
vagy háttérből sürgetett idézéstől retteg.
Pedig még nincsenek bankok, áruházak,
csak kis fekete boltok vannak,
minden úttest gyalogátkelőhely,
ajtón, ablakon rácsok – megszokásból.

Rakoncátlan izzószál a Nap,
kiég időnként, mint negyvenes körte,
priccsen fekszem spórolt rutinból,
pénzem elég kenyérre, sörre.
Egy szép napon talán megnősülök,
lesz akkor pártgyűlés, nemzeti ünnep,
olcsó zsír, gázláng, disznócsülök.

Közösülünk, mint olajozott gépek,
koszos cellában, szabadlábbon,
fapadokon vagy fenyegető telken –
a vénuszdomb virágai között,
szeretlek, sokkal vészesebben,
mint ahogy utálok önmagam.
Tétova csata, ütközet...
higgyünk egymásban takaréklángon,
fegyelmezetten, mint a főhadnagyok.

ÉDES HAZÁM – VÉSZKIJÁRAT

Gyülekeznek a szégyentelenek,
buldózereken érkeznek,
fintorogva, beolajozva,
feketén, mint a féknyom.

Bontani kell a könyvtárakat,
elfüstölni a felvilágosodást,
semmi sem vész el,
csak a vészkijárat.

Söprögetnek már,
erdőt, levegőt,
száguldó koporsó vijjog
a körforgalomban.

Betöri fejét a visszhang,
hörög és liheg,
minden szavát úthenger idomítja,
morzsolja, mint a kockakövet.

Továbbállnak a léhák, a stréberek,
magára hagyják az árvát,
gumipapucsban a hold alatt,
egyes-egyedül, mint egy nyílt sebet.